

LBRIS

We know
books

**WERONIKA ANNA
MARCZAK**

Familia Monet

Perla

Partea a II-a

Traducere din limba polonă și note de
ANCA IRINA IONESCU

LITERA
București

SĂ NU ÎNCUI CU CHEIA

Vincent stătea în pragul biroului.

Adrien, care era încă aplecat asupra mea, s-a îndreptat brusc, a făcut doi pași mari înapoi, ba a ridicat chiar și mâinile sus, până deasupra capului.

- Nu m-am atins de ea.

Cuvintele lui au sunat mai acuzator decât întrebarea calmă, dar rău prevestitoare a fratelui meu.

- Ce vrea să însemne asta?

- Nu m-am atins de ea, a repetat Adrien.

Când l-am văzut pe Vincent, m-a inundat un val de emoție. Bărbia a început să-mi tremure și mai mult, lacrimile mi-au venit din nou în ochi și nu mai doream nimic altceva decât să mă arunc spre el, poate chiar să cad în brațele lui și să-i aud vocea rece spunând că totul va fi bine.

Nu mă oprea decât teama că, atunci când va afla cât de teribil de neglijentă fusesem, m-ar fi detestat imediat. Nu aș fi supraviețuit dacă m-ar fi respins în acel moment.

Dar s-a apropiat din proprie inițiativă cu pași grăbiți de mine. În drum, a lăsat pe biroul lui tableta elegantă pe care o adusese cu el.

- Ce faci aici, Hailie? a întrebat el, încrețindu-și sprâncenele, dar probabil că abia atunci când s-a apropiat a văzut în ce hal eram. Ce s-a întâmplat?

- Este vina mea, am țipat eu, când și-a pus mâna pe umărul meu.

Nu meritam să fiu consolată de el.

- Ce s-a întâmplat? a repetat el, mult mai rece de data asta.

În timp ce analizam rapid în minte ce să îi spun mai întâi - că tata îl sunase îngrijorat sau că partenerul lui auzise conversația noastră -, Adrien a vorbit chiar el:

- Sora ta a primit un telefon ciudat. Sunt curios ce ai de spus pe tema asta.

M-am uitat în jos la tulumul rochiei mele, care era atât de uimitor de frumos, încât până acum câteva clipe îl privisem numai cu bucurie, admirând felul în care își schimba nuanțele în lumină. Acum nu credeam că voi mai simți vreodată o fericire la fel de inocentă.

- Cine a sunat? a întrebat Vincent cu o voce încordată.

Am înghițit în sec, o lacrimă mi-a picurat pe bărbie și s-a pierdut în pliurile rochiei.

- Spune-i, Hailie Monet, cine a sunat, m-a încurajat Adrien.

Gâtul mi s-a strâns atât de tare, încât abia am reușit să articulez cuvântul, când în sfârșit mi-am ridicat ochii spre fratele meu cel mai mare și am răspuns:

- Tata.

Am văzut perfect momentul în care șocul și chiar teama au străbătut ca un fulger ochii de un bleu pal ai lui Vincent. Dar nu a durat decât o fracțiune de secundă, deoarece a reușit să-și controleze magistral emoțiile și fața i-a încremenit. Adrien nu avea de unde să știe că mâna pe care Vincent o ținea pe spatele meu se crispase brusc.

- A, da, a mormăit el glacial.

- Ciudat lucru. Nu știam că sora ta mai mică este medium și primește telefoane de dincolo de mormânt.

Adrien a înclinat capul și s-a uitat la mine cu ochii lui negri ca smoala.

- N-ai putea să transmiți câteva cuvinte și câinelui meu, Hailie? Mi-e tare dor de el.

S-ar fi putut crede că se ține de glume, dar de fapt fierbea de furie. I-am ignorat comentariul, știind că mai aveam o informație importantă de împărtășit. Fratele meu probabil mă ura acum, dar trebuia să știe că tata are nevoie de ajutor și încă imediat.

Mi-am încheștat degetele pe haina lui fină, dorind să-i atrag atenția.

- Vince, tata are probleme, i-am șoptit. S-a întâmplat ceva și el are necazuri... A sunat de mai multe ori, de aceea am...

Am tăcut de teamă să nu spun din nou prea multe, chiar dacă acum probabil că nu ar mai fi contat prea mult. Și mi-am mai amintit că scăpasem telefonul lui Vincent pe undeva, așa că m-am uitat în jos de jur împrejur pe podea, iar fratele meu, mai încordat ca oricând, mi-a urmărit privirea și apoi a strâns pentru o clipă din pleoape.

Dar numai pentru un moment foarte scurt, iar când a deschis ochii, s-a uitat din nou la mine, la Adrien și la telefonul de pe jos, a văzut whiskyul vărsat și parcă vedeam cum i se învârt rotițele în minte, în timp ce își stabilea prioritățile. Era o calitate a lui Vincent pe care nu voi înceta niciodată să o admir - promptitudinea cu care rezolva orice problemă și depășea orice obstacol care îi ieșea în cale. Pentru el nu existau misiuni imposibile și nici nu pierdea timpul inutil intrând în panică.

Mai întâi, m-a împins cu mâna înapoi către fotoliul lui, pe care îl trăsesese din spatele biroului cu o mișcare rapidă cu puțin timp înainte. M-am așezat cu grijă, iar el a scos dintr-un sertar o batistă neagră; cred că avea brodată și o monogramă pe bumbacul moale. Nu sunt foarte sigură, deoarece am folosit-o imediat. Între timp, Vince se îndreptase spre locul unde era telefonul lui și se aplecase să îl ridice. O clipă a scris ceva la el, dar expresia de pe fața lui era atât de imposibil de descifrat, încât ai fi putut crede că rezolvă

cuvinte încrucișate. În cele din urmă, a suspinat încetișor și și-a dus telefonul la ureche.

– Will, am nevoie de tine în birou. Acum, a rostit el calm în telefon și a închis. Și-a pus apoi telefonul în buzunarul pantalonilor și în cele din urmă s-a întors spre Adrien: Ne așteaptă o conversație lungă.

Adrien stătea deoparte și îi urmărea cu atenție fiecare mișcare. Își ținea mâinile în buzunare, dar sunt sigură că nu era relaxat și a răspuns doar atât:

– Nu mai spune!

– Stai jos, te rog, a sugerat cu răceală fratele meu, arătând spre canapeaua pe care Adrien șezuse mai înainte.

– Nu am de gând să stau jos comod. Aștept o explicație aici și acum, a mârâit el, încruntându-și sprâncenele. Și-a scos și o mână din buzunar ca să poată gesticula cu ea. Ai noroc că am chef să te ascult.

– Chestiunea este complicată. Dacă ceri o explicație, înarmeză-te cu răbdare și stai jos.

– Nu te purta de parcă tu ai fi cel care împarte cărțile, pentru că în felul acesta nu ne vom înțelege.

– Bine, atunci n-ai decât să stai în picioare. Cum preferi.

Amândoi erau gravi și făceau impresia intimidantă a unor oameni de afaceri amenințatori, care se ocupă cu probleme de importanță cel puțin națională – în special costumele pe care le purtau și tonul sinistru al vocii lor se potriveau cu această imagine. În același timp, schimbul lor de replici îmi amintea oarecum de cearta unor copii de pe terenul de joacă, numai că era înveșmântat în cuvinte ceva mai elevate. Poate chiar aș fi răs, dacă nu aș fi fost copleșită de spaimă și de vinovăție.

Vincent s-a întors cu spatele la Adrien și s-a apropiat din nou de mine. S-a sprijinit de marginea biroului și apoi s-a aplecat ușor ca să ajungă cu două degete sub bărbia mea, umedă de la plâns.

– Înainte să intru aici, te-a rănit Adrien în vreun fel? m-a întrebat el, uitându-se atent la mine.

Am ezitat și m-am uitat la bărbatul care, cu o clipă mai înainte, mă speriasse atât de cumplit. Își ținea din nou ambele mâini în buzunare, iar când privirile noastre s-au încrucișat pentru o clipă, a întors ochii în altă parte.

– Uită-te la mine, Hailie, nu la el, m-a admonestat Vince, strângând degetele.

Și ce puteam să-i spun? Ce e drept, Adrien nu mă atinsese, dar ridicase vocea la mine și se jucase urât cu sentimentele mele. Însă ultimul lucru pe care mi-l doream în acest moment era să fac pe victima, pentru că, la urma urmei, se întâmplaseră lucruri mult mai grave, iar motivul principal era prostia mea.

Am negat din cap, uitându-mă direct în ochii albaștri ai fratelui meu.

– Ești sigură?

– Nu mi-a făcut nimic, am răspuns cu o voce răgușită. Și am adăugat în șoptă: Doar că s-a enervat.

Vincent mă străpungea cu privirea ca un detector de minciuni viu, dar nu mi-a reproșat nimic, pentru că în acel moment Will a intrat în birou.

Vince s-a îndreptat și l-a salutat cu o înclinare a capului, iar eu m-am uitat fericită la fratele meu preferat. Dar un moment mai târziu m-am întristat, căci mi-am închipuit dezamăgirea lui când va afla ce se întâmplase.

– A apărut o situație, l-a informat Vince. Aș vrea să o iei pe Hailie de aici și să o ajuți să se calmeze în timp ce eu și Adrien vom avea o discuție edificatoare cu privire la moartea falsă a tatălui nostru.

Will a făcut ochii mari. Mai întâi când m-a văzut pe mine și apoi când a auzit cuvintele lui Vincent. A înlemnit, dar numai pentru o fracțiune de secundă, pentru că și-a venit repede în fire și s-a apropiat de mine. A continuat să se uite la Vincent și la Adrien, chiar și în timp ce mă trăgea ușor de mână ca să mă ridic.

– Vince, a șoptit el în timp ce stătea în spatele meu și își punea mâinile rigide pe umerii mei. Intenționa să respecte indicațiile

fratelui său, dar curiozitatea și îngrijorarea învinseseră, pentru că a întreat: Ce s-a întâmplat?

– S-a răspuns în prezența lui Adrien la un apel telefonic nefericit, i-a explicat Vincent. Așadar înțelegi că acest lucru trebuie clarificat cât mai curând posibil.

Will a dat din cap și m-a îndrumat spre ieșire, iar în timp ce pășea în spatele meu l-am auzit cum înghițea în sec. Voiam să părăsesc acest birou, dar, în același timp, mă simțeam obligată să rămân pe loc și să primesc reproșurile pe care nu mi le făcuse încă nimeni. Comiseseam o greșală atât de mare, încât în acel moment eram gata să fac orice mi-ar fi ordonat Vincent.

Strângând în mână batista lui Vince, umedă din cauza lacrimilor mele, și foșnind din rochie, păraseam, însoțită de Will, aripa de lucru a reședinței noastre. Fratele meu preferat m-a condus în tăcere la mine în cameră, a închis ușa în urma noastră și m-a așezat pe pat, apoi s-a ghemuit imediat în fața mea pentru a se uita drept în ochii mei, deoarece țineam capul plecat.

– Hailie? a întreat el cu blândețe. Hailie, povestește-mi.

Mi-am mușcat buzele, apoi am mai scos un hohot de plâns și mi-am ascuns fața în mâini. M-a apucat cu degetele de încheietură ca să-mi îndepărteze mâna de pe obraz și s-o țină în mâna lui. A strâns-o și a mângâiat-o cu degetul mare într-un ritm calmant, așteptând să fiu gata să vorbesc.

Au trecut cincisprezece minute bune, timp în care a încercat să scoată de la mine un fel de relatare coerentă. Dacă s-ar fi dat medalii pentru cei mai răbdători oameni din lume, atunci Will ar fi avut dreptul imediat la toate cele trei locuri de pe podium.

Nu era vorba că nu voiam să-i spun, dar faptul că trebuia să recunosc ceva pentru care m-ar fi urât de acum înainte îmi oprea cuvintele în gât. Când, în sfârșit, mi-am făcut curaj să-i spun cum mă dusesem să-i dau înapoi telefonul lui Vincent, cum văzusem toate acele apeluri nepreluate și răspusesem la unul dintre ele, neștiind că Santana era acolo, m-am uitat intenționat la fața lui ca să nu poată ascunde de mine nici cel mai mic semn de repulsie.

Mă așteptam ca o astfel de reacție să apară în ochii lui, fie și numai pentru o secundă.

Dar nu am văzut în ei decât teamă și îngrijorare. A tăcut o clipă, care s-a prelungit atât de insuportabil, încât mi-am smuls mâna din strânsoarea lui, mi-am acoperit iarăși fața și am gemut:

– Vreau să mor!

Era ca și cum cineva ar fi turnat o găleată de apă înghețată peste el. A tresărit și s-a încruntat imediat. De data asta mi-a luat mâinile de pe față ceva mai puțin delicat și, profitând de avantajul fizic, mi-a ținut palmele de saltea, de o parte și de alta a coapselor mele. Apoi și-a pironit privirea în ochii mei roșii, umflați de plâns.

– Să nu mai spui asta niciodată.

Am clipit speriată, auzindu-i vocea ciudat de joasă. Will m-a smucit apoi de încheieturile mâinilor – nu într-un mod agresiv, ci numai așa, ca să mă facă să-mi vin în fire.

– Mă înțelegi? a spus el tăios. Nu vreau să aud niciodată asemenea cuvinte din gura ta. Nu ai voie să vorbești așa, înțelegi? Nu ai voie nici măcar să gândești așa.

– Nu mă mai apăra! am strigat eu privind fix în ochii lui albaștri.

Am încercat să-mi eliberez mâinile, dar de data asta nu am reușit. Totuși, am continuat să trag.

– Nu te mai purta de parcă eu aș fi victima aici! A fost vina mea!

– Nu poți spune asta...

– Ba pot! De ce nu spui adevărul? Cum poți să mă privești în ochi și să pretinzi că ceea ce s-a întâmplat nu este din vina mea?!

Mă simțeam foarte frustrată că încercasem să mă eliberez și să mă îndepărtez de el fără să reușesc. Pe lângă asta, mișcările îmi erau stânjenite de rochia care nu mă mai încânta deloc, ba începea chiar să mă enerveze. Aveam impresia că sunt legată. Respiram tare, iritată. Simțeam că o să-mi explodeze capul. Mă durea din cauza nenumăratelor evenimente și sentimente extreme.

Și când l-am ridicat, am văzut că în ușa camerei mele stăteau Dylan și Shane.

Priveau în tăcere scena în care erau implicați sora lor și al doilea frate mai mare. Aveau buzele strânse și sprâncenele încruntate. Nu îndrăzneau să ne întrerupă, dar în mod evident doreau să facă ceva pentru a dezamorsa situația. Au rămas acolo dezorientați, iar o clipă mai târziu li s-a alăturat și Tony. Era singurul care reușise să scape de costum. Avea pe el doar boxerii și, alături de frații lui încă eleganți, arăta destul de comic, dar în acel moment nu îmi venea deloc să râd.

Will, ale cărui degete încă mai funcționau ca niște cătușe, s-a ridicat și s-a așezat pe pat alături de mine și abia atunci mi-a eliberat o mână, dar nu mi-a dat drumul, pentru că imediat și-a pus brațul în jurul meu și m-a strâns atât de tare cum nu mai fusesem strânsă niciodată.

Mă simțeam bine când mă alina așa, dar pe de altă parte mă gândeam că nu merit și mă uram pentru că acceptam acest sprijin cu atâta nerușinare.

– Ești prea dură cu tine însăși, micuțo, a șoptit el încet, mângându-mi umărul. Nu cred că e vina ta și o să-ți explic imediat de ce, dar mai întâi vreau să te schimb și să-ți speli lacrimile de pe față, bine?

– Dar are probleme, Will, are nevoie de ajutor... Vince o să...

– Șșș, Hailie, mă ocup eu de asta. Îți promit, bine? Schimbă-te și calmează-te, iar eu mă ocup de asta. Ne-am înțeles?

Am strâns din pleoape cu inima frântă, dar aveam încredere în Will că știe ce să facă, așa că am dat din cap ascultătoare.

– Bun. Acum inspiră adânc de câteva ori, m-a instruit el, desprinzându-mă de el.

S-a uitat la mine și a așteptat.

– Exact așa, frumos, micuțo.

– Dar este în pericol, Will, trebuie să-l ajutați... Will, Vince...

Minune, am inspirat adânc de câteva ori și asta m-a ajutat să-mi mai revin puțin. Nu că m-aș fi simțit brusc bine, și nu ca

o grămadă de rahat, dar măcar am reușit să mă ridic în picioare și nu mă mai clătinam decât puțin. Știam că „sfânta treime“ a fraților mei era încă în picioare în pragul ușii, dar nu m-am uitat la ei în mod intenționat.

– Voi fi afară, a spus Will, iar eu am dat din cap și am pășit încet spre dulap, dar m-am oprit când a strigat: Hailie?

M-am întors cu o expresie întrebătoare stupidă pe față, trăgându-mi nasul.

– Să nu încui cu cheia.

La început mi s-a părut ciudată această cerere, dar când Will a plecat, invitându-i și pe ceilalți frați să plece odată cu el, iar eu am rămas singură, am înțeles ce voia să spună și am simțit un frison foarte neplăcut.

În timp ce îmi scoteam rochia, mă întrebam dacă Vincent îl ajută, de fapt, pe tata. Sau dacă stă doar cu Adrien și încearcă să repare ceea ce stricasem eu din neglijență. M-am uitat la imaginea mea reflectată în oglinda dressingului și nu am putut suporta să-mi văd fața roșie și umflată. Înainte arătasem ca o prințesă, iar acum mă simțeam ca o cerșetoare.

Înainte să pun rochia pe umeras, am luat o scurtă pauză pentru un alt ropot de plâns. Rămasă doar în lenjerie, m-am prăbușit pe podea cu rochia aspră lipită de piept. Mi-am înfipt unghiile atât de tare în țesătură, încât probabil că am sfâșiat-o. Ei bine, stricaseam mult mai multe astăzi, ce mai conta o rochie...

– Hailie? a strigat Will la un moment dat, bătând la ușă.

– O clipă! am exclamat cu o voce înăbușită și am suspinat din nou, încercând să mă mișc mai repede.

Mi-am tras pe mine un tricou alb și un trening crem, apoi am fugit la baie să mă spăl, fără să-mi privesc fața umflată, m-am clătit rapid cu apă și am îndepărtat superficial urmele de machiaj.

Când am ajuns din nou în fața lui Will, l-am întrebat imediat ce știe de Cam. Asta era tot ce mă interesa.

44

INSULTE FĂRĂ SENS

Ne-am așezat pe marginea patului, exact în aceeași poziție ca mai înainte. În încăpere au intrat apoi și ceilalți frați, fuseseră probabil puși la curent cu situația. Am evitat în mod deliberat privirile lor, ștergându-mi din când în când ochii care mă usturau.

– Vince aproape că a terminat discuția cu Adrien. Va fi aici în curând și vom sta de vorbă, bine?

– Vince este încă cu el? Dar tata? Ai aflat ce este cu el? am întrebat eu și între sprâncenele mele a apărut o linie verticală. Și cum rămâne cu Adrien, o să... are de gând să facă ceva...?

– Vincent negociază cu el, a răspuns Will, dându-mi părul după ureche. Știu că ești speriată, micuțo, dar, te rog, nu te învinovăți din cauza asta. Vincent va rezolva totul.

– Va curăța el mizeria mea? am pufnit amărâtă. Cum?

– Mizeria noastră.

– Nu e a noastră, este a mea, am fost o proastă. Ar fi trebuit să mă uit în jur. N-ar fi trebuit să mă duc deloc sau ar fi trebuit să mă întorc când am văzut că Vince nu era acolo...

– Nu este... a început Will din nou, dar cineva l-a întrerupt.

– Da, așa ar fi trebuit să faci.

M-am uitat în jur, surprinsă de această schimbare de atitudine, și inima mi s-a oprit încă o dată în loc în acea seară. Toți frații

mei erau la fel de șocați, cu excepția unuia singur – cel care rostise acele cuvinte.

Tony stătea în fotoliul meu, cel în care adoram să mă încolăcesc și să citesc. Încă nu se îmbrăcase și, în condiții normale, l-aș fi alungat din fotoliul meu preferat, dacă era îmbrăcat doar în boxeri. Dar acum singurul lucru pe care mă concentram era să înțeleg ce voia să spună Tony. Dădea vina pe mine? Am încercat să citesc răspunsul în ochii lui impenetrabili.

Dacă da, atunci pe bună dreptate. O meritam.

– Ce te-a apucat? a bolborosit Shane spre fratele său geamăn.

Stătea și el călare pe scaunul meu de birou, cu spătarul între coapse.

– Ce v-a apucat pe toți? a răcnit Tony. Nu o mai bateți la cap, pentru că până și pe ea o nervează. A făcut ceva stupid și iresponsabil și asta e. Nu are rost să negăm.

– *Sorry*, tipule, dar spui numai tâmpenii, a spus exasperat Dylan, care stătea cu brațele încrucișate pe piept, sprijinit de perete chiar lângă ușa deschisă. Tu ce ai fi făcut în locul ei? Pentru că eu știu că probabil aș fi sunat la acel număr de telefon, apoi m-aș fi năpusit în camera lui Vince și aș fi urlat chiar din momentul în care intram că tata are probleme.

Asta nu m-a făcut să mă simt deloc mai bine. Dimpotrivă, m-am crispat, i-am aruncat lui Will o privire panicată și am spus plângând:

– Să nu stăm așa! Din moment ce Vince este cu Adrien, cineva trebuie să-l ajute pe tata!

– Liniș...

– Nu mai încerca să mă calmezi!

– Nu e vorba de tata! a intervenit Shane ridicând vocea. Și-a dat brațele în lături și se uita iritat la Will. De ce nu-i spui odată adevărul?! Apoi și-a îndreptat privirea spre mine: Nu ai vorbit cu tata.

– Încercam doar să...

- Tu mereu vrei să o liniștești! l-a întrerupt Shane. Poate se va liniști când îi vei spune adevărul?

- Sau poate că îi va face și mai rău! a tunat Will, pierzându-și controlul. Trebuie să îi spui treptat, nu să o bombardezi cu tot mai multe dezvăluiri!

M-am uitat de la un frate la celălalt și mi-am dorit ca această situație să se dovedească a fi un vis stupid din care eram pe cale să mă trezesc.

- Ce înseamnă asta? Cum adică nu am vorbit cu tata? am strigat eu. Doar l-am auzit!

Will și-a încleștat maxilarul și i-a aruncat o privire iritată lui Shane, apoi a mutat-o spre mine și a oftat.

- Ai vorbit cu unchiul Monty, Hailie.

Mi-am înclinat bărbia violent și mi-am încrețit fruntea.

- N-nu?

- Numărul francez de la care l-a sunat cineva pe Vincent îi aparține unchiului Monty. El a fost cel care a cerut ajutor.

Am scuturat din cap, aproape amuzată - doar că era într-un fel foarte amar. Probabil că făcea mișto de mine.

- Atunci de ce nu avea Vince numărul acela notat în telefon?

- Monty le schimbă ca pe șosete, nu e ceva neobișnuit.

- Imposibil, am șoptit eu, clătînând din cap. Nu l-aș fi confundat pe tata cu unchiul, te rog!

- Oricare dintre noi ar fi făcut-o, a mormăit Shane cu tristețe. Vocile lor sună identic.

- A fost tata, știu sigur... Am coborât privirea, căci nu știam ce să fac, cum să argumentez.

- Am vorbit cu Monty ceva mai înainte, a spus Will. Mi-a confirmat că a vorbit cu tine.

Am strâns pleoapele. Imposibil ca tot ce se întâmplase să se dovedească încă și mai încălzit decât crezusem. Este un fel de coșmar. Partea cea mai rea a fost că pentru o clipă m-am simțit ușurată, că pe tata nu-l amenința de fapt nimic, și apoi mi-am dat seama că în acest caz îi creasem necazuri fără niciun motiv.

- Cum rămâne cu numărul privat? am întrebat când mi-am amintit.

În afară de cel francez, am văzut că Vince fusese sunat și de un număr privat. De vreo două ori. Genul pe care îl folosește tatăl meu.

- Era chiar el, a confirmat Will, dând din cap. Monty creează panică, i-a pus pe toți pe picioare.

Mi-am mușcat buza, încercând să înțeleg.

- Asta înseamnă că tata n-a pățit nimic? am vrut eu să fiu sigură.

- Nimic.

- Sau, mai bine zis, a fost bine până când nu l-am dat eu de gol în fața lui Adrien, m-am corectat și bărbia mi-a tremurat din nou.

- Hailie... a suspinat Will, întinzând mâna spre mine, dar am scuturat din cap.

- Nu, Will.

Mi-am tras nasul, respirând greu și încercând să mă controlez, ca să nu izbucnesc din nou în lacrimi.

- În acest caz, ce s-a întâmplat de fapt cu Monty? am întrebat eu, frecându-mi pleoapele.

Will mi-a evitat privirea. Și-a trecut mâna peste frunte și și-a mușcat buza de jos.

- Maya și Flynn au dispărut, a spus Dylan.

- Ce? am început să găfâi și inima mi-a bătut din nou mai tare. Cum? Unde?

Will i-a aruncat de data asta o privire nemulțumită lui Dylan, înainte să explice:

- E opera lui Charles. Și nu au pățit nimic, nu-ți face griji.

- Charles i-a răpit pe Maya și pe Flynn? Pe propria fiică și pe propriul nepot?! am repetat eu neîncrezătoare.

- Charles este nebun, a răcnit Shane.

- Maya a plecat cu avionul la Paris. Trebuia să se mute acolo cu Flynn la sfârșitul verii, iar Monty plănuia să ajungă și el câteva

zile mai târziu. Monty a început să devină îngrijorat când Maya nu l-a sunat după ce a aterizat.

Mi-am acoperit gura cu mâna.

- Dar nu a pățit nimic, nu-i așa!?

- Așa cred, dar așteptăm să primim vești de la ea și să ne confirme, a declarat Will și, văzând că intrasem în panică, a continuat: Martorii spun că au văzut cum o limuzină neagră s-a oprit lângă ea pe strada din fața blocului. După ce a vorbit o vreme cu persoana dinăuntru, Maya s-a urcat. Poate că Charles a șantajat-o. În mod sigur i-a luat telefonul, dar nu trebuie să fim îngrijorați. Le va da drumul când Vincent și Adrien îl vor strânge cu ușa.

- Așa ar trebui. Charles nu a fost la bal în seara asta, nu-i așa? a remarcat Dylan.

- Nu informase pe nimeni că nu va veni. Dimpotrivă, chiar a confirmat invitația.

- Deci, în loc să vină la bal, s-a dus cu avionul la Paris ca să o răpească pe Maya?

Mi-am scuturat capul, copleșită de atâtea informații.

- Ești sigur că nu-i va face niciun rău?

- Charles este ținut, a repetat Shane, dar probabil că nu-i va face nimic.

- Probabil?

- Hei, hei... Will m-a apucat de mână ca să mă uit la el. Charles o iubește pe Maya. Este singura lui fiică. Poate că are un mod ciudat de a-i arăta această iubire, dar niciunul dintre noi nu intrăm prea tare în panică, deoarece știm că nu reprezintă o amenințare reală nici pentru Maya, nici pentru Flynn.

În timp ce continuam să mă uit la el neconvinsă, a adăugat liniștit:

- Cred că lui Charles i-a fost foarte dor de Maya, de aceea a trecut la asemenea măsuri disperate. Acest om este incapabil să comunice într-un mod omenesc. Nu știe decât să dea ordine. Dar... - Will a ridicat un deget - Vincent nu face afaceri cu

oameni care ar fi capabili să verse propriul sânge. În lumea noastră, siguranța membrilor familiei este o prioritate.

Totul mi s-a părut atât de stupid, încât am rămas fără cuvinte. Pe de o parte, voiam să-l compătimeșc pe Charles, căruia îi era dor de fiica lui, dar, pe de altă parte, și-o făcuse cu mâna lui.

- Spuneți că nu intrați în panică, totuși Monty a intrat în panică, am remarcat sec.

- Îi dispăruseră soția și copilul, așa că este de înțeles că era îngrijorat.

Mi-a venit ceva în minte și m-am încrunțat.

- Am strigat „tată” în telefon și el nu m-a corectat...

- Hailie, ai fi putut să-i spui atunci și „balerină” și tot nu ți-ar fi dat atenție. Prin urmare, nu este vina ta. Nici a lui. Pur și simplu așa s-a întâmplat, a suspinat Will. Așa cum a spus Shane, oricare dintre noi ar fi greșit.

Tony a mormăit încet.

- Ei bine, nu oricare, a mormăit el și, când a văzut că a atras din nou privirile tăioase ale celorlalți frați, a ridicat din umeri. Vreau să spun că probabil ne-am fi dat seama că nu era tata, pentru că tata nu intră niciodată în panică. E ca Vince, indiferent ce se întâmplă, își păstrează sângele rece, nu-i așa? Dacă ar fi tipat în telefon, ne-am fi dat seama imediat că ceva nu este în ordine.

- Ei bine, așa este, a recunoscut Shane. Lui Monty îi place să dramatizeze ca nimeni altul, știm cu toții asta.

- Despre asta vorbesc. La urma urmei, acesta este unul dintre motivele pentru care, imediat după plecarea tatălui său, a preluat afacerea Vince, și nu el.

- Așa este, dar nu uita că Hailie nu-l cunoaște pe tata la fel de bine ca voi, a spus Will.

Am lăsat capul în jos pentru că mă simțeam stânjenită.

- Asta se știe, a bolborosit Tony. La urma urmei, nu spun că e vina ei.

- Dar cam așa sună, știi? a șuiertat Dylan.

- Atunci mai spală-te în urechi, deșteptule.